

DAGENS NYHETER.

KULTUR | KRÖNIKA

Niklas Wahllöf: Håller matlagningstrenden på att koka över?

Uppdaterad 09:31 Publicerad 07:02

Hur många kastruller behöver en människa? Foto: Henrik Montgomery/TT

Matlagning har blivit en tävlingsgren i kampen om social status, men det finns tecken på att intresset börjar svalna. Kanske undrar fler än DN:s Niklas Wahllöf: Behöver jag verkligen sjutton köksknivar och fyra olika rivjärn?

Niklas Wahllöf
Text

Få ut mer av DN som inloggad

Du vet väl att du kan skapa ett gratiskonto på DN? Som inloggad kan du ta del av flera smarta funktioner.

✓ Följ dina intressen

✓ Nyhetsbrev

Logga in

Skapa konto gratis

Under en flytt nyligen som innebar vissa, ska vi säga, infrastrukturella utmaningar, slog det mig plötsligen: Varför har jag köpt på mig 17 köksknivar? Varför står här 22 kokböcker med igenklibbade aldrig bläddrade sidor? Sju kastruller. Fem stekpannor. Fyra rivjärn, från pyttelitet till jättestort. Ett tresiffrigt antal dryckesbägare. Och varför i hela världen har jag låtit en fruktansvärt tung hetsten, använd ungefär en gång, ta upp ett halvt köksskåp?

Bland flyttkartongerna, silkespappret och bubbelplasten kröp svaret sakta på mig: Jag har velat visa att också jag varit intresserad av matlagning. Att *chez moi* bjöds gästerna på utsökta råvaror tillagade med säker hand vid groteskt dyra verktyg.

Det paradoxala har dock varit att efter att på elva minuter ha ätit upp det som tagit uppemot 100 minuter att laga har det alltid infunnit sig en förfärlig tomhet. Det var det. Ändå har jag framhärdat. Köpt nya och åter nya utensilier, hummat förtjust vid La Pavoni-maskiner och Le Creuset-grytor, pressat mina kreditkort till det yttersta.

Snuskigt rika som flyger jorden runt i jakt på det mest utsökta, smörslungade fårögat för femtontusen kronor fyller glassiga magasin

Jag hade, helt enkelt, med hull och hår svalt den kanske största lögnen i konsumtionsåldern: att matlagningen inte är något nödvändigt, utan viktigt, att den är stil, och att den kräver *state of the art*-verktyg som gör "kärleken" – som livsmedelsproducenterna envisas med att slå i oss – i tillagandet möjlig. Vid min spis har dessvärre aldrig funnits mycket till kärlek. Där har främst tidspress, koordinationssvårigheter, måsten och misslyckanden rått. Jag ville göra fint.

Läckergomstrenden, som såg dagens ljus under tidigt 1980-tal, har i dag vuxit sig stark bortom all rimlighet. En Michelinstjärna är värd mer än en guldskiva eller Oscarstatyett. Kokboksförfattare har gjort sig miljoner och tv-kockarna är celebriteter. Storögda reportage om den diminutiva skaran *foodies* – de snuskigt rika som flyger jorden

runt i jakt på det mest utsökta, smörslungade fårögat för femtontusen kronor – fyller glassiga magasin. Till skillnad från andra konstyttringar har gemene man – om denna är vit, åtminstone medelklass och just man – sedan någonstans i höjd med millennieskiftet tagit maten och matlagningen som tävlingsgren i den eviga kampen om social status. Och gett sig på att göra samma sak hemma. Det är inget mysterium varför det numera är på köksavdelningarna på de förment fina varuhusen som man hittar de enskilt dyraste varorna. Maten, hela matkulturen, har sedan ganska länge tagit över platsen som primus klassmarkör. Detta trots att de flesta av oss, handen på hjärtat, vet att så gott som all mat är ungefär lika god. Och att det krävs ett minimum av verktyg för att tillaga den.

Nu finns dock tecken på att vi kanske, kanske, börjar se slutet på kökstrenden. Om det är på grund av att det växande prekariatet nödgas använda den osäkra inkomsten till annat, eller bara att tjuugoårspendeln har vänt, kan vi låta vara osagt, men något har hänt. Den snabblagade, enkla maten, sprids överallt på hemsidor och i sociala medier. Som den överallt refererade och oerhört välsmakande "Tiktok-pastan". Till denna rätt krävs summa summarum: en ugnsfast form och en kastrull. En gaffel att mojsa ihop grejerna med. Och, om du vill, en liten kniv att hacka vitlöken med. Klart.

Visst är det lite bittert att det nu i ett hyrförråd i mitt namn lagras den finaste kaffekvarnen, kaffefilter i utsökt porslin, traktörpannor och kolstålsknivar. Men det får vara ett monument över att kökskonsumtionen slutar här.

Läs fler [krönikor av Niklas Wahllöf](#), till exempel: [Är man tillräckligt manisk med lajken kanske man får ett jobb](#)

Text

Niklas Wahllöf

Följ

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt